UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Corpus Juris Canonici

Gregor <XIII., Papst>

M. DC. LXI. Coloniae Munatianae, 1661

De Officio Ordinarii. Titvlvs XVI.

urn:nbn:de:hbz:466:1-62953

Visual Library

Idem.

Collatio beneficii per legatum à ſede Apoſtolica tibi facta, nullius momenti exiſtit, ſi in ea non fuerit *a* habita mentio de alio beneficio, quod primitus obtinebas.

DE OFFICIO ORDInarii.

TITVLVS XVI.

CAP. I.

Archiepiſcopus non poteſt ſibi conſtituere officiales in diœceſ. ſuffraganeorum ſuorum, etiam pro futuris cauſis per appellationem devolvendis ad ipſum: niſi de conſuetudine hoc habeat: & tunc etiam tales officiales inhibere non poſſunt, priuſquam fuerit appellatum.

Innocentius III. *In concilio Lugdunenſi.*

Romana eccleſia: *& infrà.* Prohibemus quoque, ne Rhemenſis Archiepiſcopus diœceſ. ſuffraganeorum ſuorum foraneos officiales conſtituat: quia, cùm metropolitanis, ne ſuorum ſuffraganeorum ingrediantur diœceſes, ut in eis auctoritate propria judicent, diſponant, aliquidvé aliud agant canonica prohibeant inſtituta, nequaquam hoc poſſunt in illis per alios exercere. Nec pro eo, quòd cauſas per appellationem delatas ad ipſos, poſſunt in ſuffraganeorum ſuorum diœceſ. delegare: Similiter licet eis tales officiales inſtituere in eiſdem, qui eorum vice (cùm appellatur ad ipſos) citationes, vel inhibitiones faciant, ſeu compeſcant in hac parte rebelles. Quia in cauſis per appellationem devolutis ad ipſos, jam juriſdictionem obtinere noſcuntur: propter quod licitè poſſunt ſuper illis committere vices ſuas. Non ſic autem in aliis *b*, in quibus nondum extitit appellatum, & idcirco non debent aliquos conſtituere pro citationibus in futuris cauſis appellationum, & inhibitionibus faciendis: niſi aliud Rhemenſis eccleſia, circa talium officialium inſtitutionem de conſuetudine obtineat ſpeciali. A quibus etiam ſi de conſuetudine hujuſmodi poſſint in Rhemenſi provincia conſtitui: inhibitiones tamen ne procedatur in cauſis prius, quàm ad Rhemenſem curiam appelletur, fieri penitus inhibemus.

Dum Archiepiſcopus de facili poteſt haberi, officialis ejus ſuffraganeum excommunicare, ſuſpendere, aut interdicere non poteſt, propter ordinis (melius dixiſſet officii) Epiſcopalis reverentiam. h. d. in ſumma, Ioan. Andr.

Officiales autem Rhemenſis Archiepiſcopi (quamdiu in ſua provincia vel circa illam extiterit) in ſuffraganeos interdicti, ſuſpenſionis, vel excommunicationis proferre ſententias non attendent. Et hoc idem ab officialibus aliorum Metropolitanorum, circa ipſorum ſuffraganeos, (quibus ob reverentiam Pontificalis officii deferri volumus in hac parte) præcipimus obſervari.

CAP. II.

Canonici, qui à divinis ceſſare poſſunt conſuetudine vel alio jure, ſi ceſſare volunt, cauſam ſuæ ceſſationis exprimant in inſtrumento publico, vel patentibus literis ſuo vel alio authentico ſigillo munitis: & exhibeant illud vel illas illi, contra quem ceſſant. Hoc prætermiſſo, vel expreſſa cauſa non inventa legitima, quicquid medio tempore perceperint ab eccleſia, reſtituant: & quæ percipere debent, non percipiant, & ſatisfaciant de injuriis illi, contra quem ceſſant. Cauſa legitima inventa, tenetur ille ad intereſſe canonicis, & ad certam quantitatem eccleſiæ, ſuperioris taxandam arbitrio. Vltimò reprobatur conſuetudo, quam imagines ſanctorum, in dicta ceſſatione ſpinis & urticis ſupponebantur. Et ſtatuitur contrarium facientes graviter puniendos. Ioan. Andr.

a *Aliàs, fuit.* b *Vid. ca. fin. de reſcript. in antiq. & l. non quemadmodum. ff. de judic. Font.*

Gregorius X. *In generali concilio Lugdunenſi.*

Si *a* canonici à divinis ceſſare voluerint, prout in eccleſiis aliquibus ſibi ex conſuetudine, vel aliàs vindicant: antequam ad ceſſationem hujuſmodi quoquomodo procedant, in inſtrumento publico, vel patentibus literis ſigillorum *b* ſuorum, aut alterius authentici munimine roboratis, ceſſationis ipſius cauſam exprimant: & illud vel illas ei, contra quem ceſſare intendunt, aſſignent. Scituri, quòd ſi hoc prætermiſſo ceſſaverint, vel cauſa, quam expreſſerint non fuerit inventa canonica: omnia de quibuſcunque proventibus illius eccleſiæ, in qua ceſſatum fuerit, ceſſationis tempore perceperint, reſtituent. Illa verò, quæ pro eodem tempore debentur eiſdem, nullo modo percipient, ſed ipſi eccleſiæ cedere, ac nihilominus ei contra quem ceſſaverant, de damnis & injuriis ſatisfacere tenebuntur. Si autem cauſa eadem canonica fuerit judicata, is qui occaſionem ceſſationi dederat, ad omne intereſſe dictis canonicis, & eccleſiæ, cui debitum officium ejus eſt culpa ſubtractum, ad certam quantitatem taxandam, & in divini cultus augmentum convertendam, ſuperioris arbitrio condemnetur. Cæterùm deteſtabilem abuſum horrendæ indevotionis illorum, qui crucis, beatæ Mariæ virginis, aliorumq́; ſanctorum imagines ſeu ſtatuas irreverenti auſu tractantes, eas in aggravationem ceſſationis hujuſmodi proſternunt in terram, & urticis ſpinisq́; ſupponunt, penitus reprobantes, aliquid tale fieri de cætero diſtrictius prohibemus: ſtatuentes ut in eos, qui contra fecerint, ultrix procedat dura ſententia: quæ delinquentes ſic puniat graviter, quòd alios à ſimilium præſumptione compeſcat.

CAP. III.

Statuit Papa, quòd habentes plures dignitates, vel alia beneficia curam animarum habentia, per ordinarios compellantur oſtendere, intra tempus competens ſuperioris arbitrio ſtatuendum, diſpenſationes: quas ſi non oſtenderint, perinde procedatur, ac ſi nullas haberent. Et ſi oſtenderint, & ſufficientes, non amplius moleſtentur: proviſo ne in prædictis beneficiis, cura negligatur animarum. Si autem dubitetur de diſpenſatione, ad ſedem Apoſtolicam recurratur. Talibus plura ſimilia beneficia obtinentibus, aliud non conferatur beneficium, niſi oſtenſa diſpenſatione ſufficienti: & tunc ita demum conferatur, ſi per diſpenſationem poſſunt illud cum aliis retinere, vel ſi prioribus renunciaverint: aliter collatio facta non teneat. Ioan. Andr.

Idem.

Ordinarii *c* locorum ſubditos ſuos plures dignitates, vel eccleſias, quibus animarum cura imminet, obtinentes: ſeu perſonatum, aut dignitatem cum alio beneficio, cui cura ſimilis eſt annexa: diſtrictè compellant diſpenſationes auctoritate, quarum hujuſmodi eccleſias, perſonatus, ſeu dignitates canonicè tenere ſe aſſerunt, intra tempus pro facti qualitate ipſorum ordinariorum moderandum arbitrio, exhibere. Quòd ſi fortè juſto impedimento ceſſante, nullam diſpenſationem infra idem tempus contigerit exhiberi: eccleſiæ beneficia, perſonatus ſeu dignitates, quæ ſine diſpenſatione aliqua eoipſo illicitè detineri conſtabit, per eos ad quos eorum collatio pertinet, liberè perſonis idoneis conferantur.

Cæterùm ſi diſpenſatio exhibita, ſufficiens evidenter appareat, exhibens nequaquam in beneficiis hujuſmodi, quæ canonicè obtinet, moleſtetur. Provideat *d* tamen ordinarius, qualiter nec animarum cura in eis-

a *De materia hujus c. vide citatos in cap. quamvis. infr. eo. tit. & libr.* b *Vid. l. ad teſtium. ff. de teſt. & l. fin. ff. de alb. ſcr. ac c. ſignificantibus. infr. de app. Fon.* c *Hoc decretum expreſſè innovat & confirmat ſacrum Concil. Tridentin. ſeſſ. 7. de reform. cap. 5.* d *alit. ita: provideat tamen ordinarius taliter, ne animarum cura.*

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

dem eccleſiis, perſonatibus, ſeu dignitatibus negligatur: nec beneficia ipſa debitis obſequiis defraudentur. Si verò de diſpenſationis exhibitæ ſufficientia dubitetur, ſuper hoc erit ad ſedem Apoſtolicam recurrendum: cujus eſt æſtimare, quem modum ſui beneficii eſſe velit. In conferendis inſuper perſonatibus, dignitatibus, & aliis beneficiis curam habentibus animarum annexam, iidem ordinarii diligentiam illam obſervent, ut perſonatum, dignitatem, vel aliud *a* beneficium ſimilem curam habens animarum *b*, alicui plura ſimilia obtinenti non ante conferre præſumant, quàm eis ſuper obtentis diſpenſatio evidenter ſufficiens oſtendatur. Qua etiam oſtenſa, ita demum ad collationem procedi volumus, ſi appareat per eandem, quòd is, cui eſt collatio facienda, hujuſmodi perſonatum, dignitatem, vel beneficium retinere liberè valeat cum obtentis, vel ſi ea, quæ ſic obtinet, liberè ac ſpontè reſignet.

Aliter autem de perſonatibus, dignitatibus, & beneficiis talibus facta collatio nullius penitus ſit momenti.

CAP. IV.

Præcipit Papa, ne prælati ſubditis interdicant, ne ſtatum eccleſiarum & perſonarum ſuperioribus inquirentibus manifeſtent: nec eos ad id celandum juramentis, promiſſionibus, obligationibus aut aliis pœnis aſtringant: decernit autem, quod contra factum fuerit, irritum & inane: & ſententias, juramenta, promiſſiones, vel pœnas non ligare: & præſumptores præcipit pœna condigna à ſuperioribus eiſdem puniri. Ioan. Andr.

Bonifacius VIII.

QVia plerique prælati non *c* ſine multa temeritatis audacia ſuis ſubditis aliquando interdicunt, ne ipſorum ſuperioribus aut Apoſtolicæ ſedis legatis, vel inquiſitoribus ad inquirendum, corrigendum, & reformandum, in eorum eccleſiis, monaſteriis, ſive locis à ſede deputatis eadem, vel aliis quibuſcunque perſonis, per quas ad notitiam prædictorum valeat pervenire, ſtatum eccleſiarum, monaſteriorum ſeu locorum ſuorum, perſonarum & rerum ipſorum inſinuent vel exponant: in ipſos (ſi ſecus egerint) excommunicationis, ſuſpenſionis, vel interdicti ſententias proferentes: eoſque ad hoc celandum juramentis, promiſſionibus & *d* obligationibus, aliiſque pœnis nihilominus aſtringentes. Nos huic malitiæ (ne tali prætextu in eccleſiis, monaſteriis, & locis eiſdem inquiſitio, correctio ſeu reformatio, cùm faciendæ fuerint, valeant impediri) occurrere cupientes, prædicta & eorum quodlibet attentari de cætero diſtrictius inhibemus.

Decernentes auctoritate Apoſtolica, quicquid contra præſentem inhibitionem attentatum extiterit, nullius penitus exiſtere firmitatis: nec quenquam ſententiis, juramentis, promiſſionibus, obligationibus, vel pœnis hujuſmodi obligari quomodolibet vel aſtringi. Præſumptores autem eoſdem (ne ipſorum temeritas quoquo modo tranſeat impunita) à ſuperioribus, vel legatis, ſeu inquiſitoribus memoratis, animadverſione condigna præcipimus caſtigari.

CAP. V.

Iuriſdictio Archiepiſcopo attributa in una diœceſi, ſibi in aliis non prodeſt. h. d. Zen.

Idem.

VT *e* litigantes releventur à laboribus & expenſis: Statuimus ne Archiepiſcopus cauſas, quæ per appellationem, vel aliàs jure metropolitico deferuntur ad ipſum, alibi, quàm in ſua propria civitate vel diœceſi, aut in eis, in quibus appellatum extitit, vel cauſæ ipſæ conſiſtere dignoſcuntur, audiat, vel etiam audiendas committat. Niſi ſibi aliud de conſuetudine compet[illegible] in hac parte.

CAP. VI.

Si Epiſcopus cùm poteſt, ſuam diœceſim viſitat per alium, habet illi in neceſſariis providere: viſitati autem in [illegible] videbunt ipſi vicario viſitanti, & non Epiſcopo. hec dicit Ioannes Andreas.

Idem.

SI *a* Epiſcopus ſuam diœceſim (ubi ei à jure [illegible]titur) faciat per alium viſitari, licet ipſe illi habeat in aliis neceſſariis providere, ii tamen, qui viſitantur, miniſtrare tenentur expenſas victualium viſitanti. Cùm ſecundùm Apoſtolum non ſit magnum, ſi ab eo metant temporalia, per quem ſpiritualia ſeminantur. Idem tamen Epiſcopus cùm perſonaliter non viſitat *b*, ab ipſis ab iis, qui per illum quem deputat, [illegible] exigere poterit aut debebit.

CAP. VII.

In quolibet loco diœceſis non exempto, per ſe & per alium [illegible] Epiſcopus pro tribunali ſedere, & liberè exequi, quæ ad ipſius ſpectant officium. Ioan. And.

Idem.

CVm *c* Epiſcopus in ſua tota diœceſi juriſdictionem ordinariam noſcatur habere, dubium non [illegible], quin in quolibet loco ipſius diœceſis non exempto [illegible] ſe vel alium poſſit pro tribunali ſedere: cauſas eccleſiaſticum forum ſpectantes audire: perſonas eccleſiaſticas (cùm earum exceſſus exegerint) capere, [illegible] deputare: necnon & cætera, quæ ad ipſius ſpectant officium, liberè exercere.

CAP. VIII.

Canonici, qui à divinis ceſſare poſſunt, cum ceſſare voluerint, [illegible] cabunt abſentes, ſicut ſi immineret electio facienda, cum quibus de ceſſatione deliberabunt: & ſi deliberant ceſſare, requirent prius eum, contra quem ceſſant, ut irrogatam offenſam emendet: quod ſi fecerit, [illegible] ceſſabunt: alioquin ceſſare poterunt, ita quod à ceſſatione intra menſem, utraq; pars & ceſſans, & contra quem [illegible] iter arripiat eundi ad Papam, vel per ſe, vel per procuratores ſufficienter inſtructos: niſi interim intervenerit concordia [illegible] Et continuatis dietis, quàm citò poterunt ſe coram Papa [illegible] ut utraq; parte præſente, vel altera contumaciter abſente, [illegible] finiat negotium, & culpabiles puniat: & ſi pars ceſſans [illegible] ſervet, ceſſatio non ſervetur. Ioan. And.

Idem.

QVamvis ſuper ceſſationibus à divinis, quæ [illegible]tulis, conventibus, ſive collegiis ſecularium [illegible] gularium eccleſiarum multoties ſine cauſa [illegible] attentantur, manifeſta ſatis à felicis recordationis [illegible] nocentio *d* tertio, & Gregorio decimo prædeceſſoribus noſtris manaverint inſtituta. Quia tamen [illegible] eſt plerunque compertum, ceſſationes eaſdem [illegible]nabiliter eſſe factas: nos ad tam perniciosum [illegible]dum abuſum, eadem ſtatuta cum infrà ſcripta [illegible] ratione in ſuo volentes robore perdurare, de [illegible] noſtrorum conſilio diſtrictius inhibemus, ne [illegible] ri, vel regulari capitulo, collegio ſeu conventui [illegible] cujuſcunque, ceſſationes ipſæ, niſi vocatis omnibus (prout ſunt pro electionis negotio evocandi) & deliberatione habita diligenti, ac Epiſcopo, aliiſque quibuſcunque clerico ſive laico (cujuſcunque dignitatis, præeminentiæ, conditionis aut ſtatus exiſtat) propter [illegible]jus injuriam vel offenſam eadem videtur ceſſatio facienda, poſt prædictas vocationem & deliberationem de ceſſando habitam requiſito, quòd irrogatam [illegible]

a *Al. aliquod.* b *Dictio, animarum, deeſt in manuſcriptis aliquot.* c *In antiquis codicibus ita: non ſine multa temeritatis, & cætera.* d *In antiq. exemplarib. ita: & obligationibus aliis atq; pœnis nihilominus, &c.* e *Vide noviſſimè ſancita in Concil. Trid. ſeſſ. 24. de reform. c. 20.*

a *De materia viſitationis prout ad hunc locum [illegible] Conc. Tolet. IV. cap. 35. & noviſſimum Conc. Trid. ſeſſ. 24. de ref. cap. 3.* b *al. viſitat.* c *Vid. limitationem ad hoc c. [illegible] per Decium in c. cum te. de offic. deleg.* d *Id cavet Innoc. III. in Concil. generali Later. c. 7.*

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

riam, vel offenſam emendet, aliquatenus attendentur. Neque tunc etiam, ſi emendam inde habuerint, vel per eos ſteterit, quò minùs habeant competentem. Si autem præmiſſis ſervatis, capitulum, collegium, vel conventus alicujus eccleſiæ ad ceſſationem eandem duxerint procedendum: extunc intra unius menſis ſpacium pars utraque, videlicet ii qui ceſſant, & illi etiam propter quorum factum à divinis ceſſatur (niſi ſuperveniente concordia inter eos, ceſſatio illa ceſſet) iter arripiant [a] per ſe, vel per procuratores idoneos, cum munimentis & actis ad negotium ipſum ſpectantibus, ad ſedem Apoſtolicam veniendi: & continuatis dietis, quàm citò commodè poterint, ſe Apoſtolico conſpectui repræſentent: ut partibus præſentibus, aut una præſente, altera non veniente vel mittente, examinato negotio apud ſedem eandem, pars quæ culpabilis inventa fuerit in præmiſſis, præter alias pœnas à dictis canonibus inſtitutas, ſi Romano Pontifici videbitur expedire, pœna docente cognoſcat quantum exceſſerit, quæ ceſſationi ſictæ rationabiliter cauſam dedit: vel quæ ſine rationabili & manifeſta cauſa ceſſavit. Parte inſuper à divinis ceſſante, ſuprà ſcripta [b] tam in ceſſando, quàm in veniendo ſive mittendo ad ſedem Apoſtolicam non ſervante, non ſervetur ceſſatio: ſed ea non obſtante (ut prius) in ipſa eccleſia celebretur.

CAP. IX.

Primò ponit conſtitutionem de bonis dignitatum vel eccleſiarum vacantium, non occupandis per eos, ad quos collatio, vel cuſtodia pertinet: niſi de ſpeciali jure id eis competat, & contrafacientibus pœnam imponit. Secundò oſtendit, de quibus bonis intelligatur, cùm de ſpeciali jure id alicui competit. Tertiò decre. quia ſæpe. ſupr. eod. libro, de elect. dicit non eſſe correctam. Ioan. And.

Idem.

PRæſenti prohibemus edicto, ne Epiſcopi, vel eorum ſuperiores aut Abbates, ſeu quivis alii regulares vel ſeculares prælati, aut eccleſiaſticæ quæcunque perſonæ, vacantibus dignitatibus, perſonatibus, prioratibus, vel eccleſiis quibuſcunq; ſibi ſubjectis, ſeu ad collationem, ordinationem, præſentationem, vel cuſtodiam pertinentibus, eorundem bona (morientibus eorum rectoribus, vel miniſtris) in ipſis inventa, ſive vacationis ipſorum tempore obvenientia, quæ in utilitatem eorundem expendi, vel futuris debent ſucceſſoribus fideliter reſervari, occupare, aut in uſus ſuos convertere quoquomodo præſumant: Niſi de ſpeciali privilegio, vel conſuetudine jam præſcripta legitimè, ſeu alia cauſa rationabili, hoc eiſdem competere dignoſcatur.

Alioquin Epiſcopi & eorum ſuperiores ab ingreſſu eccleſiæ, cæteri verò ab officio & beneficio tamdiu eo ipſo noverint ſe ſuſpenſos, quouſque reſtitutionem fecerint de prædictis. Porrò ubi ex privilegio vel conſuetudine, ſeu alia de cauſa rationabili, ſibi aliquis prædictorum aſſerit bona competere ſupradicta: hoc de illis bonis ſolùm debet intelligi, quæ ſolutis debitis, ſi qua ſunt, & iis, quæ fuerint neceſſaria pro ſervitoribus & miniſtris ac incumbentibus oneribus uſque ad novos rectores ſupportandis, congruè reſervatis, ex ipſis reperta fuerint ſupereſſe. Sanè conſtitutionem, quam ſuperius ſpecialiter edidimus, contra capitula, collegia, conventus, ſeu ſingulares perſonas, bona cathedralium, vel regularium, aut collegiatarum eccleſiarum vacantium occupantes, per conſtitutionem præſentem (quam in dignitatibus, perſonatibus, prioratibus, & eccleſiis aliis locum habere cenſemus) nolumus in aliquo derogari.

[a] al. Arripiat. [b] al. ſupradicta.

DE MAIORITATE ET obedientia.

TITVLVS XVII.

CAP. I.

Capitulum, vel is, ad quem adminiſtratio pertinet vacante ſede, eos abſolvet, quos abſolvere poſſet Epiſcopus ſi viveret, niſi à ſede Apoſtolica id fuerit interdictum. Ioan. Andr.

Bonifacius VIII.

EPiſcopali ſede vacante, poteſt capitulum, ſeu is ad quem Epiſcopalis juriſdictio tunc temporis noſcitur pertinere, iis, quibus poſſet Epiſcopus ſi viveret, ab excommunicationis ſententia, ſive juris, ſive hominis fuerit, abſolutionis beneficium impartiri. Niſi eî fuerit à ſed. Apoſt. ſpecialiter interdicta poteſtas.

DE PACTIS.

TITVLVS XVIII.

CAP. I.

Monachi habentes liberam à ſede Apoſtolica ſepulturam, ſi paciſcuntur de non recipiendis aliquibus vel certis parœcianis eccleſiæ alicujus, ſervare compelluntur pactum: nec illos ſepelire poterunt, licet apud eos elegerint ſepeliri, cum per pactum privilegio renunciaverint. Ioan. And.

Bonifacius VIII.

PActum [a] cum rectore parœcialis eccleſiæ factum à vobis, ne aliquos vel certos ipſius eccleſiæ parœcianos recipiatis ad eccleſiaſticam ſepulturam, omninò ſervare debetis. Quanquam ſepultura libera ſit monaſterio veſtro ab Apoſtolica ſede indulta: & illi apud vos elegerint ſepeliri.

Cùm per dictum pactũ indulto hujuſmodi derogetur.

CAP. II.

Pactum factum patri à filia dum tradebatur nuptui, quòd dote contenta nullum habebit ad bona paterna regreſſum, ſi juraverit id ipſa filia, omninò ſevare tenebitur. Ioan. Andr.

Idem.

QVamvis [b] pactum patri factum à filia dum nuptui tradebatur, ut dote contenta nullum ad bona paterna regreſſum haberet, improbet lex civilis: ſi tamen juramento non vi, nec dolo præſtito, firmatum fuerit ab eadem, omninò ſervari debebit. Cùm non vergat in æternæ ſalutis diſpendium, nec redundet in alterius detrimentum.

CAP. III.

Pacta inita per fratres prædicatores vel minores vel alios mendicantes, cum rectoribus parœcialium eccleſiarum ſuper parœcialibus juribus, ſi facta ſunt per priores vel guardianos de conventuum ipſorum locorum conſenſu, (licet auctoritas ſed. Apoſtolicæ non intervenerit, vel licentia prioris vel miniſtri generalis, aut magiſtri vel provincialis miniſtri, vel capituli provincialis) ſervanda ſunt: dummodo aliàs ſint licita & honeſta. h.d. Ioan. And.

Idem.

QVia ex eo, quòd fratres prædicatores, & minores, & alii mendicantes, compoſitiones & pacta cum prælatis, capitulis, rectoribus & perſonis eccleſiarum civitatum, caſtrorum, villarum & locorum, in quibus domus ſeu habitationes eorum exiſtunt, ſuper juribus parœcialibus, vel aliis quibuſcunque articulis ab eis vel eorum anteceſſoribus inita ſive facta ſervare recuſant: & ea eo prætextu infringere moliuntur, quia magiſtri aut miniſtri, vel prioris generalium ſeu provin-

[a] Vid. Antonium de Butrio, cap. ſtatuimus. de tranſlat. prælat. & Felinum in c. cum ſit generale. de foro compet. [b] Vid. Matt. de Afflictis deciſ. 322. Purpuratum conſi. 100. Hyppolitum Marſilum ſingulari 673. incip. nonnulla de præſentia. Alexan. conſil. 29. lib. 3. & conſil. 42. lib. 1. & Iaſon. conſil. 133. vol. 4.

UNIVERSITÄTS-BIBLIOTHEK PADERBORN